

Michal Libant po rokoch práce s odsúdenými: Trvá to roky. Ale i tam sa stávajú úžasné veci

Väzenie, respektíve prácu v ňom, svojím spôsobom zdedil. Jehostará aj prastará otec v nej totiž robili celý život. No keďže otec túto reťaz prerušil a sám v tom nevyrastal, netušil, či to bude práca pre neho. Nielen dvadsať rokov na pozícii pedagóga však potvrdilo, že áno. Aj po nich sa totiž kapitán v. v. **Mgr. Michal Libant**, zakladateľ a líder Slovensko-českého väzenského spoločenstva DISMAS medzi odsúdených vrátil.

Pôvodne ste nad prácou s väzňami váhali. Nakoniec ste však medzi nimi našli svoje miesto na celý život. Začali ste ich vnímať inak?

Zo začiatku nie. Uvedomoval som, že mi klamú do očí, že sa im nedá veriť a udržiaval som si od nich odstup. Bral som to tak, že týchto ľudí spoločnosť nechce mať medzi sebou a my sme tu na to, aby tam, kde sú, dostali to, na čo majú právo. Nič viac, nič menej. Doslova podľa predpisov.

Stoja vôbec od ľudí, ktorí ich tam majú na starosti, o niečo iné? Dajú sa s nimi budovať nejaké vzťahy? Sú také tri skupiny odsúdených. Prví sú síce otvorení, ale keď vás k sebe pustia, čakajú od toho výhody, lepšiu pozíciu, pracovné zaradenie. Potom je tam skupina takých, ktorí sú odďažití, nechcú komunikovať, nedôverujú personálu a držia si odstup. A poslední sú neprispôsobiví, nechcú sa zmeniť, situácia, v ktorej sú, im v podstate vyhovuje. V tejto skupine je aj obrovská recidíva. Niektorí sú tam osemnásť, dvadsiaty štvrtý raz... Berú to v podstate ako domov.

Má potom človek vôbec motivá-

ciu pre nich niečo robiť? Najmä pre tých, ktorí sú tam za ťažké zločiny odsúdení väčšinou na to, že tam zostanú do smrti...

Keď som chodil za doživotne odsúdenými, zámerne som si nepozeral, čo presne ktorý väzeň spravil. Lebo to človeka negatívne ovplyvní apóvie si, že za niekým, kto spravil takéto zverstvo, rozhodne nepôjde.

Práve za nimi však chcel pred siedmimi rokmi prísť muzikant a líder gospelovej kapely La-mačské chvály Braňo Letko,

ktorý už predtým vystupoval s evanjelizačným a modlitbovým programom vo viacerých iných väzniciach, ale do Leopoldova sa mu dostať nepodarilo, a tak vás vtedy požiadal o pomoc. Viem ale, že ste to nevideli reálne. Doživotne odsúdených totiž nemôže byť v jednej miestnosti naraz dvadsať. Nakoniec sa to síce podarilo vybaviť, ale stým, že smem urobiť ísť do špeciálneho objektu vnútri väznice. Tam sú väzni, ktorí majú zväčša tresty päťnásť až dvadsaťpäť rokov. Majú zasebou organizo-

mi odpísala? Že mi odpúšťa, že sa za mňa modlí, dokonca prišla za mnou aj na návštevu a odvtedy sme v kontakte. Keď som dohovoriť, ten chlap zvrhne ruku s výzorom gangstra začal nahlas plakať a nevedel sa zastaviť. Dovtedy mal dvadsaťdva disciplinárnych trestov za fyzické napadnutie, porušovanie poriadku, adnesením ani jeden, naopak dostal dve disciplinárne odmeny.

Čo sa toto hovorí vaši kolegovia? Pýtali sa, čo sa mu stalo? Ako je možné, že chlap, ktorý bol samý problém, zrazu drží celú a celý oddiel. Čo, dostal za to peniaz? Vedeli totiž, že nemá žiadnu šancu na podmienenečné prepustenie. Nevideli tam teda žiadny svetský cieľ. Lenže oni nepotrebuju svetský cieľ, potrebuje dať Boha na prvé miesto. Keď si raz jeho, tak nekrváca, nebijes sa, neľutuješ, nezabiješ, nepodvážaš, ale naopak, robíš dobre...

Dá sa im však veriť? Sám ste sa stretávali s tým, ako dokazujú klamať... Veľafuďi vonku mi dávajú presnetie to otázky „Ako vieš, že sú skutočne

Foto: časopis Moje Zdravie, ktoré prejavilo záujem o rozhovor o tých, ktorí spoznali pravdu vo väzení. Je to ešte januárové číslo, o ktorom by som ani nevedel, nebyť listu z Levoče, ktorý nasleduje.

Časť listu (foto) od Janky z väznice Levoča, Slovenská republika: „Ďakujem. Veľmi ma prekvapila, potešila a dojala pošta od Vás. Robíte úžasné veci, ktoré ma dojímajú k slzám. Koľko dobroty, lásky, viery je vo vašich životoch, srdciach.

Kolko z nich to ale urobila? Vzhľadom na praplné slovenské väznice ich asi stále nie je dosť. Jeden alebo dvaja zo sedemdesiatich. Ale tí ľudia potom mňa ďalších. Poviem vám, že momentálne máme v zrušení Dismas okolo tisíc odsúdených a obvinených zo Slovenska, pričom do civilu odišlo už 206 bývalých odsúdených. A z toho sa do väzenia vrátili len dvaja. Štatisticky priťom dochádza k recidíve až u sedemdesiatich percent. U nás je to jedno.

Klobúk dolu. To si ale vyžaduje, aby sa mali kam vrátiť. Dá sa uzdravovať aj vztáhy s ich rodinami?

Väčšinou to trvá roky. Ale i tam sa objavujú aj úžasné veci. Začali som obrátenie bývalého markomana, ktorý sa stal členom Dismas avola po rokoch mame aprosil ju, aby sa k nemu pripojila k modlitbe. Rozprávam mi, ako sa rozplakala, že sa celý život modlila, aby jej raz to povedal. Pravémale ist do nemocnice, ale sľúbila mi, že sa omdlinu, keď sa on modlí vo väzení, začne modliť aj s mami. Sľúbila isty do očí, keď mi povedal: „Bia pedagóg, dakujem Bohu, že som sa mohol obrátiť, že mamine modlitby neboli „modlene“ naprádno, že ju Boh vyvolal a ona zomrela spokojná.“

Moja téma

vand zločin, výdieranie, znásilnenia a tiež vraždy.

Mali o tom vôbec zistiť? Preto im synsťasom, hoci niektorí asi ani nevedeli prečo. Ale asi po pol hodine, keď sa začali chvály a odznenie svedectva vore a Bohu, bolo badať na tvárach tých tvrdých chlapov zmenu. Po ďalšej polhodinke som si všimol jedného, ktorý sedel v prednej rade, držal si hlavu oboma rukami a plakal. Poviem k tomu len toľko, že ten chlap vonku stránil ľudí. A pomaly sa začal „rozplákať“.

Práve toto modlitbové stretnutie v Leopoldove nakoniec znamenalo aj pre vás. Ako pedagóg ste tam dovtedy viedli dva krúžky – výherný a chovateľský. Ako ste však povedali, nevedeli ste ani kresliť, ani chovať... Premyslel, keď som to začal zariadením a povedal som im, že by

Prišli však len dvaja. Napríklad tomu ste to nevzdali a do mesiaca ich bolo dvadsať. A ďalší sa pridávali, až vzniklo spoločenstvo, ktoré dostalo názov Dismas. Brat to odsúdení ale stále ako krúžok, alebo ste videli, že to pre nich znamená niečo viac? Že ich to mení? Jednoznačne. Bol tam jeden odsúdený, keď prišiel prvýkrát, sadol si hneď do prvého radu, ako veľký frajer, všade bol, všetko videl... Prišiel tam len preto, lebo v celenešali čo robiť, chcel sa vyvolať a zo zvedavosti začal trochu kultúry – ako to oni nazývajú. A vtedy som začal napríklad svedectvom vzhľadom, ktorý bol odsúdený za štvornásobnú vraždu, zabil ženu a tri deti a keď sme sa stretli, hovoril mi ako sa strieňa frajer a prosí Boha o odpustenie. Chcel však, aby mu odpustila aj jeho svokra, ktorú zabil dohru amfotat stak (ja napísal) a potom za mnou prišiel: „Viete, čo

Je to obrovské poslanie, sila, ktorá pochádza od nášho Otca a je prameňom do našich srdc. Sila, ktorá sa vylieva prostredníctvom Vás do celého sveta. Náš Pán má z Vás isto veľkú prevelkú radosť a nesie Vás na rukách, keď už nevládzete... Lebo to, čo robíte, je na Jeho chválu a slávu. Ďakujem za Vaše modlitby, myšlienky, svedectvá. Sú skutočne emocionálne silne prežitú, ktoré sa ma dotýkajú.

Najšťastnejšia by som bola, ak by som mohla priložiť (pomôcť) ruku k dielu, byť súčasťou tohto Božieho diela. Verím, ak Pán Boh dá, že nájde pre mňa cestu k Vám. Ved' už dnes Vám píšem svoj prvý list, za ktorého slova som sa

modlila ... Pane, Otče môj, tu som a dnes píšem list Dismasu. Ďakujem Ti za to. Nateraz musím utekať...za chvíľu je sčítanie a ja som služba. :) Váš „prospekt“ som pribalila nášmu pánovi farárovi na cestu, keď išiel do Bratislavy. Asi si ho pozrel a prečítal. Keď sa vrátil o pár dní z cesty, bol milo prekvapený z Vášho posolstva a veľmi sa mu to páčilo. Moje vedomosti o Vás tiež boli obmedzené, o to viac prekvapivé. Je úžasné, čo ste dosiahli za 7 rokov. Veľmi ma potešilo, keď som si všimla na fotkách pána farára Ľuboška. Teraz pôsobí v Banskej Bystrici a predtým pôsobil aj v Bratislave. Poznáme sa osobne a je to skvelý človek. Nevie, či ste niekedy boli vo väzbe v Žiline a ak nie, za pokus to stojí. Je tam veľmi dobrý pán farár Emil. Veľmi veľa ma naučil, birmoval ma a keď som plakala, plakal so mnou. Je to Boží človek. Verím, že i tam sa Vám brána otvorí a potešíte mnohé srdcia. Až sa tak stane, prosím, pozdravujte odo mňa pána farára Emila T. Verím, že Vám rád pomôže. V jeden deň asi cca 2 mesiace dozadu sa mi do rúk dostal časopis zdravie. Myslím, že to bolo januárové číslo, mali ste tam článok... No ani tak som sa neodhodlala Vám napísať. Na to mesiac ste prišli do Levoče a mňa vaše slová zarazili! Nebojte sa nám napísať. Áno, počula som ich. Dnes viem, že patrili mne. Ďakujem. V skutku som sa bála Vám napísať. “ Som rád, že napísala a tu vidíme, koľko podnetov a milosti máme, či už cez vystúpenie vo väznici alebo napr. aj cez časopis Moje zdravie. A ja som na neho úplne zabudol, ani som o tom nepísal v NL, tak sa s vami aj po nejakom čase podelím. Ešte si všimni, ako pekne hovorí o kaplánoch či už o Emilovi T., alebo Ľubošovi K. Je to pekné ak, sa niekto takto vyjadruje o kňazoch.

V JEDEN DEŇ ASI CCA 2 MESIACE DOZADU
SA MI DO RÚK DOSTAL ČASOPIS ZDRAVIE.
MYSLÍM ŽE TO BOLO JANUÁROVÉ ČÍSLO
MALI STE TAM ČLÁNOK... NO ANI TAK SOM
SA NEODHODLALA VÁM NAPIŠAŤ.

Foto: dňa 23.7.2022 v sobotu v Námestove na 3-dňovom festivale „Verím Pane“ sme sa stretli s členmi Dismasu. V zábere vidíte aj tých, ktorí už pred časom opustili múry väzníc a našim cieľom bolo povedať, že Boh je živý a koná aj v tých najťažších veciach. **Na druhej fotke s Dominikou Gurbaľovou,** ktorá navštevovala v minulosti veľa väzníc, sme sa rozprávali o ďalších návštevách, nakoľko má malú dcérku, ale rada príde. Zdvíham ruku, lebo ťa chcem pozdraviť, to som mal v mysli, keď nás fotili. Pozdraviť ťa, aby si sa aj ty potešil, nech si kdekoľvek.

Foto: po svedectvách plných slz sme žehnali s vystretými rukami všetkým ľuďom nielen na festivale, ale aj teba vo väznici, a aj doma pri televízii, nakoľko to bolo pod záštitou kňaza z TV Lux, Juraja Drobného.

Časť listu (foto) od Ľubomíra z väznice Ilava, Slovenská republika: „V prvom rade miliónkrát vrúcne ďakujem a som veľmi rád, že som dostal od Teba už

som chcel telefonovať s angličtinou a s cipriánom
potom čo som ju požiadal, aby mi odporu-
čila všetko čo som jej spôsobil v mojom

3x korešpondenciu a ja, budem úprimný. Svojou ľahostajnosťou som sa až teraz donútil k písaniu, samozrejme k takému

písaniu, že vážne a úprimne Ti chcem napísať. Michal Tvoja pošta ma skutočne veľmi teší a hlavne pomáha mi, aby som bol silný a hlavne vytrvalý v tejto krivoľakej ceste, ktorou momentálne prechádzam. Ešte chcem odpovedať z Tvojho prvého listu, na Tvoj kompliment, ktorý mi určite imponuje, ale kto môže byť rád, tak to ja, za Tvoj vrúcny a úprimný stisk ruky. Musím sa Ti priznať, že sa mi tisli slzy do očí pri podaní ruky a z Tvojho stisku som vycítil, že bol veľmi úprimný a priateľský, no chcem ešte dodať, že po vašom vystúpení som bežal telefonovať s mojou matkou a s úprimnou pokorou v srdci som ju požiadal, aby mi odpustila všetko zlé, čo som jej spôsobil v mojom živote. “ Som rád, že živé svedectvá pomáhajú k zmiereniu sa medzi tými, ktorým sme možno ukrivdili, ublížili, ponížili, ale našli ste odvahu a povedali „odpusť mamička, prepáč“.

Foto: v nedeľu dňa 24.7.2022 sme sa stretli s laickým misionárom z Anglicka, ktorý tam

navštevuje väznice. Za účasti tlmočníka a kresťanských piesní na sv. omšiach, sme prišli navštíviť a povzbudiť **odsúdených a obvinených vo väznici v Banskej Bystrici**. Čas nebol krásny len vonku (myslím slniečko) ale aj vnútri, kde bol s nami Ježiš. Oficiálny zdroj: <https://www.zvjs.sk/sk/aktuality/duchovna-obnova-v-ustave-banska-bystrica>

Časť listu (foto) od Matúša z väznice Košice-Šaca, Slovenská republika: „Bud' požehnaný Ježiš Kristus aj Vy, Mgr. Michal Libant, už som bol netrpezlivý za Vašou odpoveďou, ale dočkal som sa ☺. Je opäť toho toľko, čo chcem napísať a vyjadriť s veľkou radosťou a chválou Pánu Bohu. Všetko, čo je na papieri, tak je to potvrdené a chcem sa o to podeliť s Vami a s celým spoločenstvom ☺. Tak začnem tak po etapách. 1. Ďakujem pánovi nášmu, Ježišovi Kristovi, za Jeho rýchly úrad, ktorý má zriadený tu na zemi a to v nás všetkých na každom mieste tohto sveta ☺. Ako to myslím? Jednoducho ☺ tak, že od doby, ktorú som sa rozhodol Vám napísať do DISMASU, sa začali diať veci/divy☺. Ako? Aká? Aké? No mnohé a pre mnohých ľudí možno nezaujímavé, nepatrné alebo považované za bežné. No u mňa je to naopak. Začnem tým, že zintenzívil som modlitbu počas celého dňa k Pánu Ježišovi, Jeho matke sv. Márii s úmyslami rôzneho typu. Výsledok? Vždy pozitívny ☺. Napr. to, že mi napísala dcérka k narodeninám aj mimo nich, nakreslila mi pekné obrázky, ktoré ma potešili a to veľmi. Taktiež už bývalá partnerka Marianna – matka našej dcérky, či sa mám dobre a či niečo nepotrebujem. Predtým mi veľmi na meno nevedela prísť. Stiahla to oznámenie za výživné, ktoré som jej dorovnal za minulý rok už z výkonu trestu. Po ďalšie: i keď sa mi stal úraz počas futbalového turnaja tu v ústave, tak má to pozitívny vplyv na ďalší priebeh tu v ústave. Aký? Tak napíšem to tak, ako som to celé vnímal ja ☺. Keď som nastupoval do VT, tak som si so sebou doniesol vlastnú BIBLIU – Starý + Nový zákon, s tým, že som si zaumienil to, že sa konečne budem venovať BOHU celým JA☺. Konečne som nemohol mať výhovorku, že nemám čas čítať a modliť sa! Začal som tak, ako som najlepšie vedel, podľa naučených modlitieb + čítanie aspoň 10 strán denne Starý + Nový zákon, striedal som to a praktizujem dodnes! Keď ste mi poslali modlitby, tak každý deň sa modlím všetko, čo mám k dispozícii od Vás a veľmi ma to naplňa ☺. Aj ruženec sa modlím a aj Korunku Božieho milosrdenstva. Dokonca zaspávam s ružencom omotaným na ruke a pevne ho držím celú noc v zovretí a keď sa náhodou v noci prebudím, tak ako prvé sa začnem modliť ☺. Až mám pocit nevšedný, že to je to, čo som hľadal ☺. No a čo tá noha a spojitosť s ňou? Práve mi dalo zranenie dostatok času na Pána Boha a pokiaľ by som chodil do práce, tak by som sa mohol vyhovárať a hľadať opičie skratky, a to som práve prosil Ježiša, aby mi pomohol ostať odhodlaný za akýchkoľvek okolností! No tak aj roztrhnutá achilovka môže byť forma, ako sa zoceliť vo VIERE V BOHA OTCA a ja som Mu za to vďačný, až to možno znie absurdne, ale i takáto skúška môže byť na niečo dobrá. Lebo po pravde, kto by si chcel nechať ublížiť, aby mohol viac VERIŤ alebo mať viacej času na BOHA? Asi nikto! Možno to celé ani nebolo od BOHA, ale od toho zlého, tej

na operáciu atď... Kontrola u ortopéda potvrdila po 7. týždňoch nosenia sádky úplne ztatesenie a zahojenie achilovky ☺ a budem citovať LEKÁRA: "AKOBY NIKDY NEBOLA ROZTRHNUTÁ! Teraz mám ešte ortéz ako lyžiarky ale ja chodím úplne

opice, ale ja budem za to chváliť Pána BOHA, pretože OPIČÍ POKUS možno bol ma skrze zranenie znechutiť a aby som len viacej nadával a zanevrel na pána BOHA! Ale ja robím a aj budem robiť vždy opak, nech sa mi deje čokoľvek v mojom živote! CHVÁLA patrí iba jednému, a to BOHU! Výsledok? Od 29.5.2022, odkedy sa mi stal úraz roztrhnutej achilovky, ubehli dva mesiace, všetci povedali, že tak skoro nebudem chodiť, že treba ísť na operáciu, atď.... Kontrola u ortopéda potvrdila po 7 týždňoch nosenia sadry úplné zrastenie a zahojenie achilovky ☺ a BUDEM CITOVAŤ

LEKÁRA: „AKOBY NIKDY NEBOLA ROZTRHNUTÁ!“ Teraz mám ešte ortézu ako lyžiarku, ale ja chodím úplne bez barlí, bez rehabilitácií, atď.....ostávam síce na PN-ke, ale pán BOH ma vyslyšal o prosbu za uzdravenie, za čo som mu vďačný najviac ako viem a to tak, že najviac, čo Mu môžem dať, je SAMÉHO SEBA! CELÉ TELO, DUŠU, SRDCE!“ Nie je nádherné, ak sa spoliehame na Ocka-Boha? Nielen nám pomôže z fyzickej choroby, ale dá dokopy črepiny, ktoré sme nechali doma. A to sú vzťahy medzi našimi blíznymi a koľko listov som už dostal o tom, že z ničoho nič začali písať príbuzní, rodina, deti, manželka, svokra. Tak ako v tomto liste.

Foto: väznica v Hrnčiarovciach po neskutočnom čase v nej vo štvrtok 28.7.2022. Prišlo veľa chlapov-členov a ako prekvapenie pre mňa mali nacvičené piesne, ktoré s nimi cvičí špeciálny pedagóg Václav B. (na fotke so mnou).

Časť listu (foto) od Františka z väznice Hrnčiarovce, Slovenská republika, ktorý vyrastal v detskom domove a potom si ho adoptovali a prežíval to, čo veľa členov Dismasu, kým nespoznali Ježiša, ale nepoznal svoju biologickú mamičku: „...Dostal som sa opäť za mreže (drogy, krádež, ublíženie na zdraví, porušená podmienka). Jedného dňa ma

s Kubom a Robom o 20:00 sa spolu pomodlíme.

zavolať chlapec v nedeľu na charitu tu v Hrnčiarovciach. Dvaja

tam hrali na gitare a som sa ich spýtal, či si môžem s nimi zahrať a dovolili mi. Približne 3 roky som hrával na sv. omšiach, ale nechodil som kvôli Pánovi, ale kvôli tomu, aby som si zahral..... Pred cca 1 mesiacom a pol ma oslovil na nedeľňajšej sv. omši jeden chalan a pýta sa ma, odkiaľ som, a že aj on je odtiaľ, a že jeho sesternica sa volá Mária Molnárová, tak isto, ako moja biologická mamina. O necelé 2 týždne mi priniesol mob. číslo a adresu a vtedy som povedal: „Bože odpusť, že som Ti neveril!“ Odvtedy sa modlím každý večer, robíme s chalanmi, Kubom a Robom, program každú stredu pre oddiel 2BC, s Kubom a Robom sa o 20:00 spolu pomodlíme. Som veľmi šťastný, že som pustil do svojho srdca Pána. Michal, dúfam, že môj list ťa neznudil a pevne verím, že mi odpíšeš.“ Áno, osobne som sa s ním stretol práve pri tejto návšteve a povedal mi, že už je so svojou mamičkou a svet sa mení, lebo Boh je dobrý.

Foto: Michal Straka (reper Ego) a časť bojovníkov DISMAS pred väznicou Znojmo

v Českej Republike Foto: po vystúpení a v rukách máme výrobky vyrobené z hlíny a Filip, účastník koncertu, nám nielen tieto krásne veci z hlíny ručne vyrobil, ale ešte mi daroval aj čierne tričko EGOTRON. Neskutočne ďakujeme Znojmu a aj vedeniu tejto väznice.

Časť listu (foto) od Kolomana z väznice Leopoldov, Slovenská republika: „Braček môj, keď čítam tvoj dopis stále ma rozplače a čítam ho aj trikrát za sebou, musím sa ti priznať, že spoluodsúdení sa ma pýtajú: „Koloman, čo plačeš,

Kolito krásni list mi oni Rodina nenapíše len starost. mi nisu ne môj ja viem a preto

mal si dopis z domu od priateľky, všetko je v poriadku?

“Tak som na to odpovedal, že Michal, brat, mi písal. Poznajú ťa a pozdravujú ťa. Ale vrátim sa späť, že prečo Koloman slzy ti vyšli. Povedal som im, že takýto krásny list mi ani rodina nenapíše, len starosti mi píšu, že majú.” Povzbudzujú nás takéto listy, ale rád, by som povedal k tomu, že rodina píše len starosti. No vec sa má tak, že každý máme nejaký kríž (starosti). Niektorí o tom stále hovoria, niektorí to robia v tichosti a niektorí ho chcú čo najrýchlejšie odhodiť od seba. Opýtam sa vždy tú istú otázku: „Ježiš, ako by si to robil ty?“ Odpoveď poznáme... z lásky k nám ho niesol až do samého konca a nevyčíta nám to.

Začal by som jednu veľkú tému, do ktorej nás Ocko - Boh volá. Je to neuveriteľné, tak sa pokúsim zhrnúť, ako to začalo. Niektoré veci ste mali popísané v predchádzajúcich NL, ale teraz to zhrniem, aby to dávalo zmysel, do akej oblasti resp. kam nás Pán volá. Začnem teda od začiatku. Za celý môj život, teda do mojich 42 narodenín, som nikdy nebol v Medžugoríi. Minulý rok v januári, keď zúril v našej republike covid, mi zavolať jeden kňaz a ten mi povedal, že sa modlili a mám ísť do Medžugoria, že ma tam volá Panna Mária. Súhlasil som a aj keď situácia nebola priaznivá, bez problémov sme sa dostali do Medžugoria a späť, nezastavila nás ani jedna policajná hliadka. Počas cesty sme sa modlili, aby nás Panna Mária spravila neviditeľnými pred týmto svetom (od tej doby to robím a dejú sa zázraky). Napríklad sme cez hranice a mali sme info, že veľmi kontrolujú a vyhodili všetky veci a platili veľké pokuty a my sme sa modlili ruženec, nech tí colníci spia. Čo si myslíte, ako to prebehlo cez hranice? Neskutočne zaparkované autá a bez pohybu. Či spali alebo nie, nevieme, ale nikto nás nezastavil a takýchto vecí bolo veľmi veľa. Ale aby som prešiel k jadru veci. S nami do Medžugoria išli aj Rytieri nepoškvrnenej teda Máriinu bojovníci. Ako sme spolu putovali na rôzne miesta a modlili sa, tak sme sa aj zdieľali o svojej službe a chlapcom som povedal o Dismase. Bol to pekný čas, každý máme svoju službu, ale povedal som im, že to, že sme sa stretli, určite nie je náhoda a Pán spája a niečo koná. Chlapci sa vrátili domov a potom do svojej práce v Anglicku, kde pracovali ako záhradníci. Títo chlapci aj v Anglicku každý deň chodia do chrámu a ostávajú aj na adorácie (vyložené Telo Kristovo) a ako raz v tichu adorovali, tak prišla za nimi cudzia žena a opýtala sa ich tam, že či by nešli do väznice. Bola to Heňa - kaplanka z väznice Send v Anglicku (ženská väznica). *(vysvetlenie pojmu kaplanka = mimo Slovenska majú kaplanky aj katolícke ženy, nie sú v hodnosti kňazskej, ale také, ktoré vyštudovali teologickú školu, tak to je aj v Čechách a aj v Anglicku) Chlapci povedali na volanie áno a navštívili túto ženskú väznicu. Prekvapenie zažili, keď zistili, že tam vykonáva trest jedna Slovenka, ktorá už 12 rokov prežíva v tomto vyhnanstve. Bola to Petra. Petra sa modlila v Anglickej väznici a Boh poslal Rytierov nepoškvrnenej takýmto spôsobom do väznice a ako sa spolu rozprávali, tak jej povedal, že je jedno väzenské spol. Dismas na Slovensku a dali jej adresu. Netrvalo dlho a napísala nám. Chvála ti, Pane! No a my sme jej poslali NL - Novinky z Dismasu v slovenčine, ale aj v angličtine. No a za cca mesiac prišiel prvý list aj od anglicky hovoriacej Emy. Na ďalší mesiac od Megan. A potom ďalší dopis od Nicole. Vy viete, že náš cieľ je, prísť do každej väznice, teda navštíviť aspoň raz do roka každú väznicu, v ktorej sú naši členovia. Tak ak Pán rozmnožuje ovocie modlitby a dievčatá – Božie princezné – píšu, tak sme sa rozhodli ich navštíviť. Nebolo to jednoduché, lebo opica bojuje stále... spomeniem

len, že ako som vyrážal na letisko, tak som vyrazil o jednu hodinu skorej, lebo viem, že opica nenávidí túto službu a bude klásť prekážky. Za 7,5 roka to robí stále a neunaví sa. Tak vyšiel som z domu a ako som prichádzal k Nitre, tak tam bola neskutočná búrka s názvom „super cela“. Veľké krúpy začali padať, strom na ceste, zápchy, autá v priekope. Ďalej už nebudem komentovať. Samozrejme sme s Božou pomocou odleteli a v rámci šetrenia financií sme prespali u jedného známeho v prerobenej garáži na pohovke (ktorú by som nedaroval ani nepriateľovi) v strašnom stave. Líhal tam pes a meter od posteľe boli papagáje v kletke a o 1.30 hod. mali škriekaciu párty. Ráno som sa zobudil, chl p od psa v nose, trochu rozbitý, ale nestážnovali sme sa ani jeden, lebo sme vedeli, kam ideme. To nás chcela len opica odradiť, znechutiť, ale poviem to tak. Skromnosť je veľká časť pokory. Nie za seba sme prišli, ale kvôli nim - Vám a je jedno, kde ste. Ježiš by ťa prišiel navštíviť a ak by to chcel On, chcem to aj ja,

lebo len Jeho chcem nasledovať, len jemu odovzdam každý deň svoj život, nech ma vedie, kade chce. Veď to je Božia vôľa. Tak nakoniec sme sa dostali pred bránu väznice a začali sme sa modliť ruženec a prechádzali sme sa pri väznici (**viď foto v NL č.74**), lebo dobre vieme, že opica ešte stále bojuje a bola to pravda. Po vstupe do väznice sme sa dozvedeli, že tam vypukol covid a do väznice sme sa nemali ani dostať, že je to zázrak. Vďaka Ježiš. Po tomto stretnutí, ktoré trvalo 3,5 hodiny, sme plní Ducha Svätého chválili Boha, že sme videli, ako Boh koná v Anglicku a potvrdil našu službu v tejto krajine. Od vtedy nám napísala aj naša ďalšia Angličanka Cerie a tiež princezná Nataša z Ruska. Chvála ti, Pane, že my chceme chodiť po iných cestách, ale ty nás chceš mať práve tu. Preto s Izaiášom môžeme povedať: „Iz 55,8-9 *Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty - hovorí Pán. Ako sú nebesá vyvýšené nad zem, tak sú moje cesty vysoko od vašich ciest a moje myšlienky od vašich myšlienok.*“ No ale práve to máme robiť, plniť Jeho vôľu. Vtedy som ale nevedel, čo ďalšieho chystá Pán. V minulom NL som uverejnil,

Foto: pred väznicu SEND v Londíne

Anglicko, počas modlitby.
Foto: s kaplánkou Henou. Za nami
väznica SEND.

Foto: Skalke pri Trenčíne, festival Nové Svitanie dňa 10.7.2022, ako vidíte na fotkách, boli sme viacerí z nášho

Osobne sa snažím robiť čo najviac a horlivo, a ak Pán chce, aby sme tam išli, tak tam pôjdeme, ale my na to teraz nemáme. Odovzdal som to Panne Márii, lebo New Dawn sa koná vo Walsingende, čo je najstaršie pútnické miesto v Anglicku, zasvätené práve našej mamičke. Odovzdali sme to a išli spať. Viete, Pán ma naučil jednu vec. Nemôžem ako keby nič nechcieť ja, ale On. Teda nemám problém tam ísť, ak to chce On, ale nesilím to a ak niečo nevyjde, ani sa nehnevám, lebo On vie, čo je pre nás najlepšie. No a ráno mi volá Dávid, že mu volal priamo Gary, že sa objavil jeden sponzor, ktorý to chce všetko pokryť. Čo viac povedať. Tu presne vždy vidíme, čo je Pánova vôľa. No a tak sa začala naša služba v Anglicku.

Príspevok Dávid Janočko (vid' foto): „PBJK, prihovám sa vám čerstvo po našom výlete s Michalom do Anglicka. Totiž, ako spoločenstvo Dismas sme boli pozvaní na konferenciu New Dawn do Anglického Walsinghamu. Tento výlet matky Božej bol od začiatku sprevádzaný znameniami. Už pri samotnom zvažovaní celej cesty sa naša mamička postarala o to, aby sme mali celú cestu, ubytovanie a aj stravu pre platenú zadarmo. Diabol sa samozrejme snažil útočiť a spôsobovať chaos no nič mu nakoniec neprešlo a my sme úspešne dorazili v utorok 2.8 do Londýna na letisko. Nevedeli sme kto po nás príde no rýchlo sme zistili, že aj v takýchto momentoch musíme vidieť Božiu prozreteľnosť, pretože pre nás, ako zázrakom prišla **kazateľka v anglickej väznici. S touto**

Uršul'ou (vid' foto počas rozhovoru o návšteve jej väznice, do ktorej nás pozvala) sme sa rozprávali a zdieľali nie len počas tejto cesty príchodu, ale aj celého pobytu v Anglicku a bol to požehnaný čas. Počas celého času v Anglicku sme zažívali toľko zázračných náhod, že sme rýchlo pochopili, že tu nejde vlastne o náhody. Rôzne spontánne momenty, ktoré sa menili na modlitbu. Ako, keď nás Pán zaviedol náhodne na miesto, kde práve išla okolo Slovenská rodina, ktorá tam bola na dovolenke a stretla práve nás (skoro jediných Slovákov na celej konferencii) a my sme sa mohli s nimi rozprávať a neskôr aj sa za nich modliť. Alebo, keď jedno ráno Michal iba zavnímal, že máme ísť iba nakuknúť do jednej malej kaplnky a tam sa práve rozdávalo sv.

prijímanie, ku ktorému sme mohli hneď z rána pristúpiť a tým obohatiť a požehnať ten deň oveľa viac. Veta, ktorou by som opísal našu 4 dňovú misiu by znela asi takto: Rozdávaj požehnanie, nech máš požehnanie. Každý deň rôzni kňazi z celého sveta od anglických kňazov až po takých, ktorí vedú veľké centrá v Ugande (**vid' foto počas svedectiev aj pri obede**), v Afrike chodili za nami, zdieľali sme sa a modlili. Akoby Pán nás priťahoval dokopy, aby sme sa mohli navzájom povzbudiť v službe a žehnať si. Ostalo veľa kňazov dotknutých, ktorí nám vraveli so slzami v očiach (**vid' foto**

kňaz Peter z Manchestreru), akí sú vďační a, že sa radi pridávajú do našej modlitebnej reťazi aj so svojimi omšami a modlitbami. Ďalšia dôležitá misia bola povzbudiť našich bratov, ktorí začínajú slúžiť vo väzniciach v Anglicku. Bola to menšia skupina chlapov, ktorých Boh začal povolávať do tejto služby a poslal im nás, aby sme im odhalili viac o tejto službe. Veľa diskusií, svedectiev, ale aj prechádzok s ružencom v ruke naplnili ich srdcia, ktoré sú teraz povzbudené, ako nám sami viackrát vraveli. Tak isto sme ich aj pozvali

Slzy jej stekali od radosti na lici popritom, ako sme ju žehnali posvätným olejom svätého Šarbela, ktorý jej aj na konci Michal daroval, aby s ním mohla každý deň požehnávať svoje deti a manžela. Večer, cestou na ubytovanie opäť ako z neba náhoda. Ako kráčame k ubytovaniu, zastavia nám dve autá, že nás môžu zaviesť no pri modlitbe ruženca, ktorý sme sa práve modlili, sme odmietli ich pozvanie, no povedali sme si, že tretie auto už neodmietneme. A, ako sa domodlievame ruženec, tak zastaví zrazu malé červené auto a spýta sa to isté. Pozrieme do auta a tam sedí Uršula. Za tu jednu cestu autom sme dohodli rôzne možné ďalšie stretnutia v anglických väzniciach, ktoré veríme, že Panna Mária má za ľubom. Tak isto nám

zároveň svedčila o bolesti, ktorá úplne odišla z jej ramena a hrudníka po tom, ako sme sa deň pred tým za ňu večer modlili a aktivity, pri ktorých pred tým zažívala veľké bolesti, boli pre ňu zrazu jednoduchou aktivitou. Počas celého času okrem ružencov, pútí a pôstov, ktoré nám pomáhali na ceste, sme vnímali silnú spojitosť s Anglickom a väznicami v ňom. Veríme, že toto nie je posledná misia do Anglicka, preto aj vás, bratia či sestry, chcem poprosiť o modlitbu za tento úmysel, aby sme mohli byť opäť takto zázračne vedení našou Mamičkou aj druhý raz. Chvála Pánovi!“ Nechcel by som zabudnúť ani na spoločenstvo **Sv. Jozefa v Manchesteri a jeho**

vedúceho Simona (viď foto), s ktorým riešime ďalšiu spoluprácu. Ukončil by som to asi slovami: „neviem, do čoho nás Pán povoláva, ale podľa toho, ako nás vedie, je to neskutočné. Vďaka, Bože.“

Veľa som sa musela modliť najprv za seba, aby som prestala nenávidieť nevestu. Po dlhých modlitbách, prijímaniach a odovzdávaní nenávisťi Ježišovi, som sa vnútorne upokojila. Dávala som za nich gregoriánske sv. omše, klementínky a netrápila som sa a úplne som situáciu odovzdala Bohu. Podstúpila som u kňaza vnútorné uzdravenie a všetky zranenia sa zahojili. Zrazu mi prišla esemeska, kde nevesta mi napísala, či môže prísť s deťmi. Odpísala som, môžete. Prišli a od tej doby sa navštevujeme. Pán má čas na všetko v správnu dobu, všetko musí dozrieť, ale aj tak to malo veľký

na nás workshop, ktorým sme zakončovali tento náš výlet vo štvrtok večer. Svedectvá, trochu rapu či otázky z davu vyvolali silnú atmosféru (**viď foto**), ktorá veľa ľudí zlomila (samozrejme myslím v dobrom).

Napríklad prišla za nami potom jedna černoška, ktorá nám vravela, že má veľa detí a s manželom je vo veľkých problémoch no priniesli sme jej veľké povzbudenie (**viď foto**).

Foto: 6.8.2022 Skalica počas svedectiev spol.

Dismas na rodinnom spoločenstve. Nebolo to len o jednostrannom zdieľaní, ale aj vzájomným povzbudzovaním, ako koná Boh Ocko v našich životoch.

Príspevok Aničky Smetanovej (viď foto): „Mám syna, ktorý 20 rokov s nami nekomunikoval, s vnučkou som sa vôbec nestýkala. Pred 3 rokmi sa im narodilo ďalšie dieťa, o ktorom mi nedali ani vedieť. Toto všetko vzniklo, lebo som nechcela, aby si zobral nevestu za ženu. Videla som tam nezdravé spôsoby jednania a manipuláciu.“

význam. Neraz vzťahy musia dozrieť. Povzbudzovala ma stať zo Sv. Písma, Jakub a Ezau. Uplynul dlhý čas pre zmierenie, aby pochopili význam rozdelenia. Využila som každú príležitosť, ktorú mi Boh ponúkal. Nech je Ježiš oslávený každým skutkom. Amen“ Pani Anička sa pozdieľala s nami aj o druhom **svedectve o zaťovi**: „ktorý bol kresťan, zbral si moju dcéru, bol nepraktizujúci kresťan a veľmi pyšný na seba, ako všetko zvládne. Bola som nešťastná, že ide do bezbožnej rodiny. Navštevovali sme sa veľmi zriedka, dcére zakazoval chodiť na omše. Vnúčatá mi hovorili, že nebol dobrý na moju dcéru. Ja som to len cítila. Modlila som sa, tiež som zaň dávala gregoriánske omše, klementínky, ale nevstupovala som do ich vzťahu. Raz som opatrovala vnúčatá a vtedy ma napadla myšlienka, do základov dám zázračné medaily a toto Ti patrí Panna Mária, toto je Tvoje územie a Ty konaj. Keď išla vnučka na prvé sv. prijímanie, poprosila som ju, aby sv. prijímanie obetovala za obrátenie otca, lebo som sa dopočula, že keď prvoprijímajúce deti obetujú sv. prijímanie na úmysel, P. Ježiš im to neodmietne. A tak sa aj stalo, do dvoch mesiacov sa zať obrátil, teraz vyznáva svoje nedostatky, modlí sa každý deň ruženec s rodinou a čítajú Sv. Písmo. Prejavuje im lásku a deti hovoria, že majú najlepšieho otca. Mňa nemal v obľube, ale od tej doby mi vždy povie maminka. Aj mi zavola, pošle SMS. Mária robí zázraky, nech je pochválený a zvelebený náš Boh Otec, ktorý sa o nás stará a vie, čo potrebujeme. Posilňuje nás Ježiš v trpezlivosti a v dôvere v Jeho moc.“

Časť listu (foto) od Romana z väznice Plzeň – Bory, Česká republika: „PBJK! Drahý bratře Michale a spol., srdečně zdravím Vás, neustále děkuji Pánu za Vás všechny a Vaši službu.

Dneska píšu abych vydal svědectví Božimu milosrdenství a věrnosti. Pamatujete, před nějakým časem prosil jsem Vás o modlitby za holku, která měla rakovinu prsu a dělohy s metastázami po celém těle. Tak před týdnem, vzal mně stranou její přítel, který tady se mnou ohlédl se a říká Romane: „jsem se modlil a víš, co se stalo, prosil jsem Boha, aby Julu vysvobodil od nemoci, od utrpení, že je to na ni moc, a pak druhý den volal Julia řekla, že dělala vyšetření a chemoterapii zrušili, že už to nepotřebuje a zrušili i veškerou léčbu.“

Príspevok Dužana Dzúria mesto Prešov (vid' foto): „Pokúsím sa stručne popísať, čo sa dialo pri balení a odosielaní NL č. 74. V piatok o 16.00 cca., keď som krabice vybral z auta a rozložil ich na stôl, sa zrazu zatiahla obloha a vonku bola tma. Nepršalo, nebola búrka, len jednoducho sa zrazu zotmelo. To opica sa nahnevala, že opäť idem robiť službu pre členov a členky DISMASu vo vyhnanstve. Druhý deň v sobotu som začal postupne od rána skladať všetky obálky s NL a prílohami. Nebolo to jednoduché, lebo som zažíval strašné prieky opice: - točili a prekrížovali sa mi prsty - únava - svalová horúčka - únava očí - technické problémy - zasekávanie zošívачky - zasekávanie tlačiarne, chybná obojstranná tlač. Opica to robí, lebo nechce, aby putovalo Svetlo do vyhnanstva, lebo tam má svoju živnú pôdu, toto narušuje jej hegemoniu. No napriek tomu sa mi to celé po troch dňoch s Božou pomocou podarilo vyskladať a všetkých 316 obálok aj odoslať bratom a sestrám do vyhnanstva.“

Misia I: pozrieť si všetky misie, ktoré dostaneš spolu s NL. Sú to podstatné misie, ktoré nám umožňujú rásť, teda nášmu spoločenstvu, lebo spoločne sme silní. Napísali sme to aj tak, aby si si mohol zaškrknúť, ktorú misiu posielaš, vykonávaš resp. dávaš do praxe.

Misia II: Tak prichádza čas, ako každý rok, kedy nám v prípade záujmu zasielajte mená vašich detičiek cez **projekt Anjelský darček**. Je to projekt, kde chceme poslávať teba a hlavne tvojim deťom. Väčšina odsúdených má doma deti a tieto deti bývajú na **Vianoce** samy, ďaleko od ocka, nakoľko je vo výkone trestu. Lenže tieto deti majú tiež túžbu dostať od ocka darček, veď ony nemôžu za to, že ocko nie je doma. Ak chceš, aby namiesto teba zrealizovalo spol. Dismas obdarovanie tvojho dieťaťa v tvojom mene (znamená to, že na balíku bude ako odosielateľ uvedené tvoje meno - aby to bolo ako od teba), potrebujeme k tomu len **meno dieťaťa a vek** (aby sme vedeli vybrať vhodný darček), napr. **Anička 6 rokov, a ešte adresu**, kam tento darček zaslať. Minulý rok sme poslali darčeky **viac ako 170 deťom**. Tak ak máš túžbu, aby tvoje detičky dostali darček, napíš nám. Naše manželky to z lásky pre tvoje detičky pripravujú. Naposledy to robili 5 víkendov, tak preto ťa poprosím, ak chceš, pošli údaje obratom resp. **maximálne do 15.11.2022**. Ďakujem, že to budeš rešpektovať. V závere podotknem, len to, že sa to skús napísať ozaj čitateľne, aby sme sa nepomýlili. Ďakujem.

Poznámka: všetky tieto svedectvá ti majú slúžiť na povzbudenie, ukotvenie vo viere, nádeji, láske, priblíženie sa k Bohu a vrátenie sa na Jeho cestu, pričom nám ukazujú čo je dôležité v našom živote a aké prostriedky k tomu potrebujeme. Je to modlitba teda úprimný vzťah s Ježišom a plnenie Božej vôle, ktorú nám jasne dal skrze Sv. písmo.

Prílohy: misie zo starších NL. Obrázok Panny Márie s Ježiškom so zasvätením.

Úmysly: modlíme sa každý o 20.00 hod., a **40-hod. modlitebnú reťaz** od piatka 08.00 hod. do 23.59 hod. v sobotu.

40 hod. P+S	Predkladaný úmysel za spol. Dismas, za teba aj tvoju rodinu a všetky miesta, kam práve ideme
26.-27.8.2022	za mier a pokoj na svete
2.-3.9.2022	za odprosenie urážok a za úprimné pokánenie našich rodín
9.-10.9.2022	za našich kňazov, biskupa Rábeka, nové duchovné povolania
16-17.9.2022	za rodiny slúžiace v Dismase

22.8.2022 Boh Ťa žehnaj, drahý brat v Kristovi - BTŽ + Michal NL - NOVINKY z Dismasu č.75

